

BN

BREZMEJNA NAVKREBERLAZENJA

- Predstavitev MO PD Onger Trzin
- Pregled dogodkov v letu 2014
- MPT Dovje

BN - Brezmejna navkreberlazenja 2014

BN je knjižica Mladinskega odseka Planinskega društva Onger Trzin, v kateri je zbran kratek pregled aktivnosti MO in njegovih članov v letu 2014.

Članke spisali: Srečneži, ki so sedeli v prvi vrsti in so vsebino knjižice doživeli na lastni koži.

Fotografije: Sara Krašovec, Polona Podbevšek, Staša Matjaž, Aljaž Pavšek, Jaka Peternel, Tomaž Kocman, Špela Kralj, Boštjan Kralj, Miha Pavšek in zagotovo še kdo ...

Zbiranje člankov: Polona Podbevšek

Jezikovni pregled: Polona Podbevšek, Emil Pevec

Oblikoval in uredil: Tomaž Kocman

Knjižica Ongrčkov št. 17

ISSN 2335-2787

Trzin, julij 2015

UVODNA BESEDA NAČELNICE

Polona Podbevšek & zadovoljni starši

»Rada bi pohvalila vse sodelujoče, ste res super planinska ekipa. Največ pove to, da se otroci radi vračajo v vaše tabore.«

»Ostanite takšni še v prihodnje.«

»Komaj čakamo naslednje leto.«

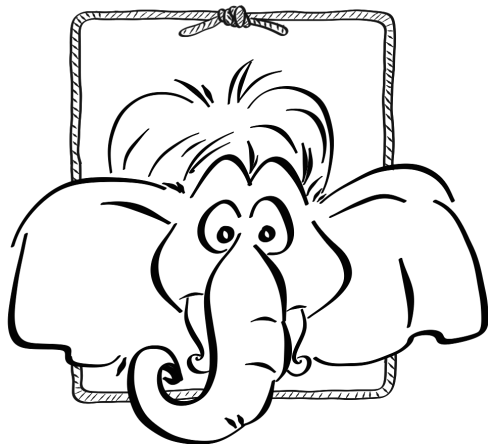
»Čestitke za izvedbo super zimovanja in zahvala za vašo potrpežljivost in vztrajnost pri "telih naših mulcih"!!!«

»Otroka sta komaj čakala, da gresta na tabor, še celo enačita tabor s poletnimi počitnicami na morju, tako da same pohvale vsem!«

»Imate res ogromno idej, ste izjemno kreativni, tako da vam čestitam, si predstavljam koliko energije ste vložili v ta projekt, tako da super ste.«

»Odličen program in izvedba.«

Saj vam pravim, da se imamo fajn. Pridete naslednjič zraven tudi vi? 😊

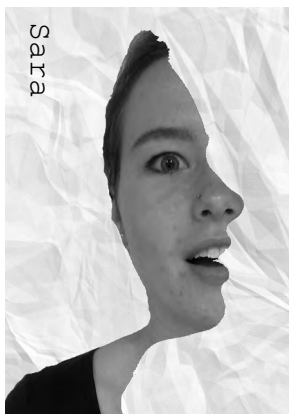
Če ti navkreberlazenje ne diši najbolj in raje kot na vrhove gora zreš v računalniški ekran, nas obišči na naši **Facebook strani**. Obljubljamo planinske užitke brez napora, švicanja in izgubljenih kalorij. No ja, pa tudi brez dobre družbe ...

MO GENERACIJA 2014

Ja, prav ta generacija je tista, ki je kriva za (skoraj) vse dogodivščine, ki so opisane v tej knjižici.

Saj bi napisali, da jih bomo pogrešali, samo kaj bomo te "face" gledali tudi v prihodnjem letu, v letu za tem in še in še. Samo pogledjte jih, ali jih sploh lahko zavrnete, ko vas povabijo na porcijo navkreberlazenja?

PS KOMARČKI

Sara Krašovec in Karin Nikolovski, vodji skupine

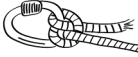
Tokrat smo Komarčki narisali, kaj vse zabavnega smo počeli na planinskih krožkih. Ob pogledu na risbe lahko hitro ugotovimo, da nam ni bilo dolgčas.

MATEVŽ
LEGENDA
O
ZLATORIBU

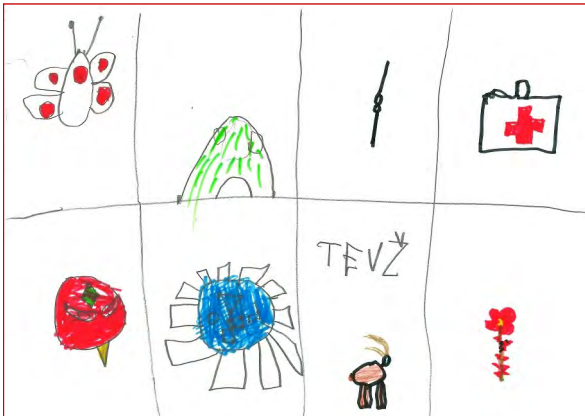
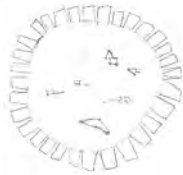

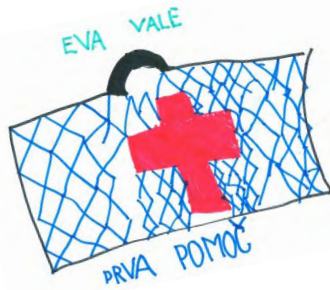
PRVA POMOČ

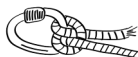

LANČIČ
ZLATOKOS

PS BOSE KOZE

Špela Kralj, vodja skupine

Že devet let imamo koze. In že devet let so bose. Srce se mi para in v duši se mi joka, ker drugo leto ne bo več Bosih koz. Hough.

»Imamo se dobro,
delamo polno
različnih stvari.«

»Imamo se lepo.
Učimo se o planinski
zgodovini, opremi,
prvi pomoči,
orientaciji, včasih tudi
pečemo palačinke.«

»Na planinskih krožkih
se imamo zelo dobro.
Na tekmovanjih
dosegamo zelo dobre
rezultate in osvajamo
zelo visoke vrhove na
pohodih s PD Onger
Trzin.«

»Imamo se zelo
dobro. Skupaj
zelo dobro
sodelujemo in to
nas pripelje do
vrha.«

PS OBRITI ORLI

Jaka Peternel, vodja skupine

Planinska skupina Obriti orli je nastala letos, mi smo nasledniki Bosih koz in že navdušeno obiskujemo planinska tekmovanja in se "ganjamo" prek slovenskih gora. Mislim, da je ta skupinica ena vročekrvna mešanica fantov 6. in 7. razreda, ki so navdušeni nad lumparijami, malo pa tudi nad orientacijo, prvo pomočjo in ostalimi planinskimi znanji. Letos smo se začeli resneje ukvarjati z orientacijo in smo prvič obiskali POT (Planinsko orientacijsko tekmovanje). Poleti se udeležujemo planinskih taborov, ki so vedno nepozabna izkušnja, pozimi pa zimovanj. Vmes pa vse, kar pride ☺.

PS PLANKTON V ŠTEVILKAH

Staša Matjaž, vodja skupine

8 srečanj,

3 potopisna predavanja (Ruanda, Nepal, Čile),

38 prenesenih žabic čez cesto,

14 članov skupine,

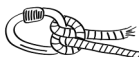
2 filma, ki smo si jih skupaj ogledali na Festivalu gorniškega filma Domžale,

57 izdelanih novoletnih voščilnic,

34 spečenih palačink (o katerih ni več ne duha ne sluha) in

∞ nasmehov, spoznanj in zanimivih doživetij.

PS TRZINSKE VEVERICE

Emil Pevec

V prvih mesecih leta 2014 so tisti naši mladi člani, ki jih zanima športno plezanje pridno trenirali na plezalni steni v trzinski OŠ, poleg tega pa so sodelovali tudi na tekmah Zahodne lige in na Prvenstvu OŠ.

Tekme Zahodne lige so namenjene predvsem mladim plezalcem, ki šele vstopajo v svet tekmovalnj in si s svojo udeležbo naberejo prvih izkušenj. A so na tekmah prisotni tudi kategorizirani tekmovalci, tako da je konkurenca kar močna. V letu 2014 se je zelo izkazala Nina Kralj, ki se je na vseh štirih tekmah, na katerih je nastopala, prebila v prvo deseterico! Seveda pa so tudi ostale plezalke pokazale zvrhano mero borbenosti. Pa pogledjmo, kako je bilo ...

1. tekma (težavnost), na kateri je sodelovalo kar 286 otrok, je bila 1. februarja, v novem Plezalnem centru v Ljubljani. Na tej tekmi je nase že opozorila Nina Kralj, ki se je v kategoriji "mlajše cicibanke" zavihtela na odlično 6. mesto med 33 sodelujočimi. Kaja Pavličič je nastopala v kategoriji "starejše cicibanke" in na svoji prvi tekmi pristala na 50. mestu. V kategoriji "starejše deklice" pa je nastopila že bolj izkušena Nina Rems, ki je priplezala do 20. mesta.

2. tekmo (balvani) je 8. marca gostila Radovljica. Ker naši otroci plezanja po balvanih ne trenirajo (ker jih pač nimamo) doslej kakšnega posebnega uspeha na tej balvanski tekmi nismo imeli. Pa nas je spet presenetila Nina Kralj, ki je med 35 sodelujočimi v svoji kategoriji zasedla 7. mesto. Kaja Pavličič je v svoji kategoriji pristala na 40. mestu, Nina Rems pa je priplezala do 25. mesta.

3. tekmo (težavnost) 30. marca v Žirovnici je morala Nina Kralj zaradi boleznj izpustiti, Kaja Pavličič pa se je povzpela do 34. mesta.

4. tekma (hitrost) je bila 13. aprila na Jesenicah. Nina Kralj je zasedla 9. mesto, med "starejšimi cicibankami" Maksi Pavšek 14. mesto, v kategoriji "starejše deklice" pa je na 9. mestu pristala Nina Rems.

Zadnja, 5. tekma (težavnost), je bila 17. maja v Šenčurju. Spet je s svojo nalogo odlično opravila Nina Kralj, ki je delila 8. mesto, Nina Rems pa je v svoji kategoriji delila 14. mesto.

V skupni razvrstitvi sta bili najboljši Nina Kralj, ki je v kategoriji "mlajše cicibanke" zasedla 10. mesto in Nina Rems, ki je v kategoriji "starejše deklice" delila 19. mesto. Ta, za nas, odlična rezultata sta dovolj dobro merilo za delo v prihodnosti.

Trzinska OŠ je bila prisotna tudi na Prvenstvu osnovnih šol v športnem plezanju, ki je bilo 12. aprila v športni dvorani Zlato polje v Kranju. Na steni, kjer poteka tudi svetovni pokal v športnem plezanju, se je znova pokazalo, da je ta športna panoga med mladimi zelo priljubljena. Tekmovanja se je v osmih kategorijah udeležilo skupno kar 262 mladih plezalcev in plezalk iz 90 šol.

OŠ Trzin sta zastopali dve tekmovalki. Minea Gorec (sedaj tekmuje za Društvo za razvoj plezalne kulture iz Ljubljane) se je v kategoriji "mlajši učenci in učenke brez licence" izkazala s 7. mestom (71 nastopajočih v tej

kategoriji), Nina Rems pa je v kategoriji "starejši učenci in učenke brez licence" zasedla 17. mesto (29 nastopajočih).

S samo tema dvema uvrstitvama je OŠ Trzin v razvrstitvi osnovnih šol med 90 šolami s točkami zasedla odlično 37. mesto (61 točk). Kaj bi šele bilo, če bi nastopalo več plezalk in seveda plezalcev?

Jeseni 2014 smo športno-plezalni krožek začeli z manjšimi zamenjavami v trenerskem kadru, saj je novim delovnim izzivom naproti odšla trenerka Maruša, pridružila pa se nam je Anja. In tako ... gremo naprej!

DRŽAVNO TEKMOVANJE MLADINA IN GORE V BRASLOVČAH

Špela Kralj

Brez muje se še čevelj ne obuže, kot pravijo in z malo muje, truda in učenja so se lani Bose kože prvič uvrstile na državno tekmovanje Mladina in gore. Čez leto smo pridno ponavljali in si širili obzorja iz poznavanja vozlov, naših in tujih gora in seveda Planinske šole. Za tiste, ki ne veste kakšna strašna šola je to – gre za knjigo, v kateri so zbrana vsa osnovna znanja za varno gibanje v gorah in veščine, ki nam lahko kdaj pridejo prav tudi doma.

Pa smo šli. Odpravili smo se v Braslovče, kjer je po že ustaljenem redu in Tajji, Janu, Filipu in Timu znanem zaporedju, potekal najprej sprejem ekip, nagovor organizatorjev in nato razporeditev po učilnicah, kjer je potekalo ekipno reševanje testov. Medtem ko so Bose kože napenjale možgane, smo mentorji nestrpno srebali naše kavice in čakali, da nam vsakemu posebej povedo, kako je šlo na testu, kako čudna vprašanja so bila letos, kako so se vmes kdaj "prepirali" za pravilne odgovore in vse kar paše zraven 😊.

Sledilo je kosilo in predah med katerim smo si ogledali film s planinsko tematiko. Na razglasitvi smo izvedeli, da so

Bose kože zasedle odlično 21. mesto izmed vseh 80 ekip, ki so tekmovale tudi na regijskih tekmovanjih. Ostali smo še na ogledu finalnega dela, ki poteka v obliki kviza, v katerem se pomeri 6 najboljših ekip in nato zadovoljni odšli domov.

OŽLEDNICA

Staša Matjaž

Zdravnik: Jagoda Janče, dr. med., spec. psihiatrije za zimske travme**Pacient:** Staša Matjaž, vodja zimovanja Janče 2014**Datum pregleda:** sreda, 5. februar 2014, ob 10.00 uri**Kaj je sprožilo travmo?**

Med četrtkom, 30. januarjem, in ponedeljkom, 3. februarjem 2014, je žled prizadel celotno Slovenijo (z izjemo Prekmurja in Primorske). Agencija za okolje je zaradi vremenskih razmer v tem času za celotno Slovenijo razglasila rdeči alarm. Zaradi poškodb na električni infrastrukturi je brez električnega toka ostalo okoli 250.000 ljudi, izjemno škodo pa je utrpel tudi gozd.

Zapisnik:

Pacientka je vidno pretresena, šokirana in razočarana. Zavzela je zelo primitiven položaj telesa (sključena sedi na kavču s pokrčenimi nogami in se oklepa svojih kolen) ter nezaupljivo pogleduje okoli sebe.

Zakaj ste se danes oglasili na psihiatričnem posvetu?

Staša: »Žléd, samostalnik moškega spola. Njegova definicija pravi: žled - tanka ledena obloga na drevju ali skalovju. Primer uporabe v stavku: žled je v gozdu povzročil veliko škodo.«

Vam lahko zastavim nekaj vprašanj?

Staša: »... zhled-zhled-zhled-zhled-zhled ...«

Kdo ali kaj vas muči?

Staša: »Žled. In res je bil. Bilo ga je celo toliko, da smo morali zaradi njega, no njegovih posledic, če smo lahko natančni, odpovedati naše zimovanje.«

Koga ali česa se bojite?

Staša: »Žleda. Tako je, najprej je bil, potem ga pa več ni bilo. Vendar, ko je še bil, se je močno oprijel dreves, vej in vejic ter več kot polovico Slovenije oklestil v lesketajoč oklep. Sprehod po gozdu je bil izjemno romantičen. Vse je bilo odeto v debelo plast svetlikajočega žleda, ki se je ob stiku s svetlobo lesketal kot najdražji dragulji. Prava zimska pravljica ... nato pa "tresk"!«

Komu ali čemu se želite maščevati?

Staša: »Žledu. Točno njemu. On je glavni krivec, da se je najlepši zimski prizor zadnjih let končal tako katastrofalno. Čeprav na začetku lepo, se je vse skupaj kmalu grozovito končalo. Posledice? Odpadlo je zimovanje.«

Če zaprete oči. Koga ali kaj vidite?

Staša: »Žled. Še dolgo po tem, ko ga ni bilo več. No, ne vidimo žledu, vidimo pa njegove posledice, ki jih je pustil za sabo. Te so bile naravnost katastrofalne, gibanje v gozdu pa smrtno nevarno. Prav ste slišali SMRTNO NEVARNO. In ker je varnost na prvem mestu, sem storila to, kar bi storil vsak izmed vas. Čeprav s težkim srcem sem zimovanje na koncu odpovedala.«

O kom ali čem razmišljate?

Staša: »Žledu. Še vedno razmišljamo o tem, kako bi lahko bilo, pa ni bilo, ker je prišel on in pomendral naše gozdove. Da ne govorimo o tem, da so še danes (ko prebirate te vrstice) ponekod v gozdovih še vedno vidne sledi njegovega pustošenja. Kdo bi si mislil, da lahko nekaj tako krhkega (led) polomi nekaj tako močnega (drevo)?«

Kaj ste spoznali. oz. bolje rečeno s kom ali s čim odhajate z današnjega pogovora?

Staša: »Žledom? Ne. Ne, ne in ne. Z njim že ne grem. Nikamor. Nikoli. Raje sem brez njega. Raje imam njegove sestrice snežinke, ki pobelijo okoliške gričke in pustijo drevesa pri miru. Že res, da kdaj kakšno snežinko ali 593.487.150.896 teh zbasanih v snežno kepo prejmem za vrat, vendar jih imam še vedno raje kot žled.«

Sklep: Glede na slišano in videno je pacientka utrpela hudo psihično travmo, za kar ji priporočamo, da vloge vodje zimovanja v prihodnje ne sprejme.

ZIMSKA PLANINSKA ŠOLA MK PZS*Špela Kralj*

Ste vedeli, da po tem, ko se sproži plaz in če je ta koga pokopal pod seboj, na plazini ne smemo pljuvati, urinirati, bruhati ali kaditi? To namreč moti lavinske pse pri iskanju. Jaz tega nisem vedela do vikenda, ko sem se udeležila zimske planinske šole na Pokljuki.

V štirih dneh smo opravili dve turi, iz Rudnega polja čez Plesišče na planino Konjščico in iz Goreljka do Blejske kočice na Lipanci. Ob hoji smo spoznavali pravilno gibanje v zimskih razmerah in rokovanje s cepinom in derezami. V tem času nas je obiskal tudi reševalec s postaje Gorske reševalne zveze Bohinj in nam v praksi predstavil iskanje z lavinsko žolno, sondiranje in pravilno odkopavanje zasutega v plazu.

Na zadnji turi smo izvedli simulacijo reševanja dveh zasutih v plazu, da preizkusimo svoje znanje v praksi. Lepo po vrsti, najprej klic v center za obveščanje, da sporočimo, kaj se je zgodilo, koliko je zakopanih, če je še kdo poškodovan, kako smo opremljeni mi in zasuti, kakšno je vreme in seveda, kje smo. Potem sledi vizualni pregled plazine in označevanje mesta, kjer smo pogrešane zadnjič videli.

Nikoli ne smemo pozabiti, da se lahko snežni plaz kadarkoli ponovi. Zato moramo določiti nekoga za opazovalca na varnem in preglednem mestu, ki nas bo opozoril na morebitno ponovno nevarnost, da se bomo lahko pravočasno umaknili v vnaprej določeni smeri.

Sledilo je sistematično iskanje zasutih z lavinskimi žolnami po plazini. Delo in premikanje po snegu sta zelo naporna in kar nekajkrat nas prekine "ponovni plaz" zaradi katerega se umikamo desno proti bolj položnemu in poraščenemu pobočju. Pri tem ne smemo pozabiti pustiti sonde skrajno levega in desnega iskalca v snegu, sicer ne bomo vedeli, kje smo ostali. Toda, ker ura ves čas teče, iščemo dalje in že po nekaj minutah najdemo prvega zasutega. Po odkopavanju ga zaščitimo pred mrazom in nadaljujemo z iskanjem drugega. V skupno 20-ih minutah smo našli in odkopali oba.

Za prvo samostojno iskanje kar dober rezultat, vendar ne tako spodbuden za naša "zakopanca", ki sta ju tokrat odigrala kar nahrbtnika. Po 10-ih ali največ 15-ih minutah (odvisno od razmer) možnost preživetja v plazu namreč drastično pade.

Imeli smo tudi nekaj predavanj na temo orientacije, gibanja in nevarnosti v gorah, opreme ter prve pomoči, vse s poudarkom na zimskih razmerah. Predavala sta nam Izabel Vandal in Matej Ogorevc – vodja izobraževanja, ki ju je večina udeležencev poznala že iz seminarja za Mladinskega voditelja.

Skupaj smo preživeli čudovit vikend, se naučili veliko novega in se ob tem odlično zabavali.

PLANINSKO ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE POKOJIŠČE

Špela Krajc

Poleg navadnih planinskih izletov se Trzinci radi odpravimo tudi križem kražem čez goščavo ali z drugimi besedami na orientacijo. Tako smo se neko prav tipično deževno aprilsko soboto odpravili na Pokojišče nad Borovnico, kjer je Planinsko društvo Borovnica organiziralo orientacijsko tekmo.

Po nekajurnem sprehodu skozi pokojiške gozdove, vrtače in travnike smo se vrnili na cilj, pomalicali in počakali na rezultate. Ekipa Bose kože, ki je tekmovala v kategoriji B (7.–9. razred osnovne šole) je dosegla 3. mesto, Nore krave pa v kategoriji Č (19–26 let) 1. mesto.

Čestitke vsem in se srečamo iz oči v oči v kaki vrtači ☺.

OBČINSKA ČISTILNA AKCIJA

Polona Podbevšek

Naše planinsko društvo se je tudi v letošnjem letu pridružilo občinski čistilni akciji, ki je tokrat nosila ime "Očistimo Trzin 2014". Vsi zagreti čistilci smo se zbrali v soboto, 12. aprila, in skupaj že tradicionalno počistili okolico športnega parka in bajerja. Poleg tega smo letos nekaj pozornosti namenili tudi naši bajtici in ji privoščili spomladanski "make-over", da se bomo v njej še raje in pogosteje srečevali.

SPOT - SLOVENSKO PLANINSKO ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE 2014

Špela Kralj

V lanskem letu se je na Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje ali krajše SPOT prvič uvrstila ekipa iz našega društva. Bose koze so zbrale zadosti točk s prejšnjih tekmovanj, da so se iz Gorenjsko-dolenjske lige lahko odpravile na državno tekmovanje. Naše vrste so zastopale Bose koze v stalni postavi (Taja Pezdir, Jan Jovan, Tim Krašovec in Filip Pavšek) v kategoriji za starejše osnovnošolce. Tokrat so to orientacijsko dogodivščino organizirala društva iz Spodnje Savinjske doline. Po startu v Preboldu so se ekipe odpravile na pot opremljene zgolj z zemljevidi z označenimi točkami in s svojim znanjem. Na progi so morali prepoznati gorske rastline, nekatere značilne slovenske gore in kočice ter pokazati splošno znanje Planinske šole. Po prihodu na cilj v Griže so Bose koze zasedle 14. mesto. Čestitke!

NA HIŠNI GORI ŠKOFJE LOKE

Polona Podbevšek

Namesto pravega popotovanja z javnim prometom do Škofje Loke, smo se tokrat do našega izhodišča odpeljali kar z avti, natančneje do Škofjeloškega gradu, kjer smo začeli naš izlet.

V grajski senci smo najprej pomalicali, nato pa smo vzeli pot pod noge, ki nas je čez travnik in gozd vodila še do enega gradu, tokrat "Starega".

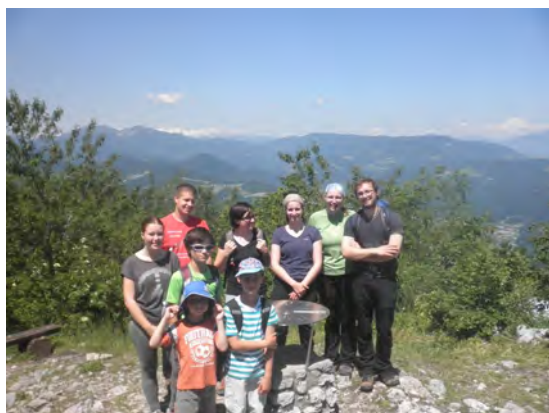

Od tam nas je strma pot hitro pripeljala do vasi Gabrovo in nato še naprej vse do vrha Lubnika.

Izlet nam je hitreje minil ob iskanju jagod in malin, ki so rastle ob poti, seveda pa ni šlo tudi brez iskanja zakladkov (geocaching). Poleg tega pa je že prav poletno vreme poskrbelo, da nas je na vrhu pričakal čudovit razgled na Julijske in Kamniško-Savinjske Alpe.

Sestopili smo "čez Lužo" nazaj v Škofjo Loko in se nato samo še z avti odpeljali nazaj v Trzin.

INTERSPORTOV DAN ŠPORTOV NA KRVAVCU

Polona Podbevšek

Konec junija smo se pridružili akciji Intersportov dan športov na Krvavcu, katere namen je bil predstaviti planinstvo, gorsko kolesarstvo, tek, padalstvo in druge športe širši javnosti. Naše planinsko društvo je bilo k sodelovanju povabljeno, ker naši markacisti skrbijo za precejšen del planinskih poti na Krvavcu, kjer je dogodek potekal. Poleg planinskega izleta smo skrbno pripravili tudi igre brez meja, v katerih bi se lahko pomerile družine. Žal se dogodka ni udeležilo

veliko ljudi, tako da je poligon za igre ostal prazen. Vodniki pa smo se v družbi ene udeleženke vseeno z veseljem povzpeli na Zvoh in se s ponosom vpisali v vpisno knjigo PD Onger Trzin 😊.

ROMBON IN RAFTING NA SOČI

Boštjan Kralj

Letošnji poletni vikendi nikakor niso bili usojeni za pohajkovanje po visokogorju, vendar nas je zadnji vikend pred začetkom šolskega leta obdaril z lepim, sončnim in ravno prav toplim vremenom. Že pred časom smo se aktivni člani MO odločili, da gremo za en vikend v Posočje ter ga preživimo kar se da aktivno. Za cilj smo si izbrali Rombon, ki se strmo vzpenja nad Bovcem in sestavlja del Kaninskega pogorja. S svojimi 2.206 metri nadmorske višine in tehnično nezahtevno potjo lahko marsikoga prelišči kot lahka tura, vendar se s svojimi 1.700 višinskimi metri vzpona brez težav postavi ob bok Jalovcu, Škrlatici in ostalim velikanom Julijskih Alp.

Naš pohod smo začeli pri trdnjavi Kluže, kjer nas je pot po dobrih 15 minutah pripeljala skozi tunele do trdnjave Fort Herman. Že smo se razveselili, ko smo videli tablo za Rombon, ki nas je opozarjala, da je do vrha še 3,5 ure (kasneje se je izkazalo, da moraš k temu prišteti še eno uro). Pot nas je nato vodila po enkrat bolj, drugič manj strmih gozdnatih pobočjih. Po dobrih dveh urah hoje smo prišli do odcepa "drajcen-drajcen" (1313). Še nekaj korakov in že smo prišli iz gozda, kjer nas je pričakal lep razgled na okoliške vršace.

Pot smo nadaljevali po dobro uhojeni stezi in nekje na nadmorski višini 1.700 metrov prišli do mulatjere, ki nas je pripeljala do ostankov obzidij, skrivališč ter prenočišč vojakov iz soške fronte. V preteklosti smo že večkrat hodili po poteh soške fronte, vendar smo vedno znova osupli, kako težko življenje so imeli vojaki v visokogorju.

Ker je bilo sonce že visoko na nebu in so se prvi planinci že vračali z vrha, smo tudi mi nadaljevali proti vrhu. Za nami je bilo že 1.500 višinskih metrov vzpona in počasi smo že kazali prve znake utrujenosti.

Na trenutke smo imeli občutek, da se nahajamo v Himalaji, saj nas noge niso več nesle tako hitro, tudi postanki za lovljenje zraka so bili vse bolj pogosti, vendar je bil trud na vrhu, ki smo ga dosegli po dobrih 4-ih urah in pol hoje, bogato poplačan z izjemnim razgledom.

Za povratek v dolino smo si izbrali pot, ki nas je peljala direktno v BC (kakor domačini rečejo Bovcu). Dobre pol ure hoje z vrha smo prišli na melišče, ki na žalost ni bilo v

štirih urah spusta in skupno skoraj devetih urah hoje smo prišli v vasico Zavrzelno nad Bovcem, kjer nas je že čakal prevoz do Doma Klementa Juga v Lepeni. Kako se je prileglo hladno pivo in jota!

V Posočju smo ostali še en dan in se odpravili na rafting po Soči. Srečo smo imeli, da že nekaj dni ni padal dež, tako da gladina Soče ni bila previsoka. Naš rafting se je začel v bližini slapu Boka, kjer smo v neoprenskih oblekah zaplavali v dobrih devetih stopinjah Celzija topli

Soči. Po kratkem skoku v Sočo je sledil spust z raftom po njenih brzicah, okoli

Polovnika mimo Srpenice do Trnovega. Seveda pa vmes ni manjkalo dodatnega kopanja v Soči in spuščanja po "toboganu".

KAKO SPRAVIŠ TRI PINGVINE NA NOETOVO BARKO?

Staša Matjaž

Tako da v soboto, 13. septembra 2014, vreme zakuha dež, ki mlade planince namesto v hribe popelje v Prešernovo gledališče Kranj na ogled prikupne predstave "Na Noetovi barki ob osmih".

Vas zanima več? Beri dalje ...

Čeprav je bil prvotni plan drugačen, smo drugo soboto v septembru zaradi slabe vremenske napovedi, namesto načrtovanega izleta v neznano, izpeljali plan B. Tako smo se mladi planinci in njihovi spremljevalci (skupaj se nas je

nabralo kar 27) odpeljali v Kranj, kjer smo si v Prešernovem gledališču ogledali zanimivo predstavo o treh navihanih pingvinih, ki so skupaj preživel vesoljni potop.

Predstava je prikazala divjo pustolovščino, polno duhovitih in iskrivih dialogov treh simpatičnih pingvinov, ki se nič hudega sluteč pritožujejo nad slabim vremenom in nenehnim dežjem (Se vam morda sliši znano?). Zgodba prikaže nerazdružljivo vez treh prijateljev, ki kljub občasnemu prerekanju postavijo svoje prijateljstvo na prvo mesto. Tako se vsi trije znajdejo na Noetovi barki, ki jih popelje v varno zavetje novega sveta. Da golobove pozabljivosti in mikrovalovne pečice niti ne omenjamo. Ne veste o čem govorimo? Potem je skrajni čas, da si predstavo, skupaj s svojimi otroki, ogledate.

KO TE OBDAJA MODRINA Z VSEH STRANI

Staša Matjaž

Si sploh lahko predstavljate popolno tišino, rahel veter v laseh, prijetno sonce, ki vas nežno boža, nad vami modro nebo, vsepovsod okoli vas pa skrivnostna modrina jesenskega morja? To niso le sladke sanje. Peterica planincev je ta raj v prvem vikendu oktobra izkusila na lastni koži. In lahko vam povem, prav vsi bi vikend z veseljem podaljšali v teden dni.

V petek popoldan, po napornem delavnem tednu, ko smo vsi že nestrpnost čakali, da bo ura časa za odhod iz pisarne, se je 5 mladih planincev zbralo v Ljubljani, kjer smo se "skonzervirali" v avto in se zapeljali proti morju. Čeprav je bilo na cestah nekaj gneče smo pravočasno

prispeli na otok Krk, kjer smo se v vasici Valbiska vkrcali na trajekt okrašen z nešteto lučkami. V hladni noči smo opazovali zvezdnato nebo in uživali v 25 minutni vožnji do otoka Cres. Tam smo poiskali vasico Martinščica, kjer smo imeli rezervirano prenočišče. Kaj prenočišče, pričakal nas je cel grad, ki si ga v jesenskih mesecih lahko privoščite po izjemno dostopnih cenah.

Naslednje jutro nas je prebudil rahel vetrič, ki se je poigral z vrhovi borovcev okoli apartmaja. Po okusnem zajtrku in toplemu napitku smo si pripravili nahrbtnike, se zapeljali do otoka Lošinj in v vasici Nerezine pustili svoje vozilo. Nad nami se je vzpenjal najvišji vrh otoka in cilj današnjega dne. Preobuli smo se v planinske čevlje in se podali po dobro markirani poti proti cilju. Med potjo smo si ogledali zapuščeno vasico in se ozirali proti diham jemajočim razgledom, ki krasijo pobočje Televrina.

Pri planinskemu domu Mažova smo se nekoliko okrepčali in nadaljevali našo pot proti jugu otoka. Na vrhu Televrina so nas sicer pričakali temni oblaki, kar nam je nudilo nekaj zavetja pred soncem, kljub vsemu pa je bil razgled izjemen. Med sestopom smo se ustavili pri cerkvi Sv. Mikula, nato pa hitro odšli nazaj do vasice Nerezine. Ob prihodu "domov", sta fanta poskrbela za peko čevapčičev, dekleta pa smo pripravila zelenjavo in vse ostalo, kar sodi k prijetnemu popoldanskemu druženju po uspešno izpeljanem izletu.

Ker pa se vikend še ni zaključil, smo naš izlet še nekoliko podaljšali. Nedeljsko jutro je bilo manj vetrovno, zato sva se s Polono že zjutraj odpravili na nekajkilometrski tek do 'konca otoka' in nazaj. Po obilnem zajtrku smo zapustili naše začasno bivališče in se odpravili na bližnjo plažo. Čeprav je bilo jutro mrzlo, smo se z veseljem nastavili soncu in kaj kmalu smo bili vsi v kopalkah, nekaj minut kasneje pa že v prijetno hladnem morju.

Kdor bi si želel z nami doživeti podoben raj, je prav lepo vabljen, da se nam pridruži na izletu na najvišji vrh polotoka Istre v letu 2015.

IZLET NA SV. JAKOBA

Polona Podbevšek

Včasih imaš občutek, da vreme proti planincem kuje svetovno zaroto, spet drugič pa je tvoj najboljši prijatelj. In če smo morali naš septembrski izlet "drugo soboto v mesecu" prestaviti pod streho, se nam je vreme na oktobrskemu izletu pošteno odkupilo.

Tako smo se v soboto, 11. oktobra, odpravili na Svetega Jakoba. Pot smo začeli v Žlebah, od koder smo se mimo cerkve Svete Marjete začeli strmo vzpenjati v hrib. Strmina ni popustila vse

do vrha Jeterbenka, ki nas je nagradil s pogledi na Šmarno goro, Medvode in Smladnik. Pot smo nato nadaljevali v smeri Roga, kjer nas je tako kot na Jeterbenku pozdravil velik križ. Tudi Sveti Jakob nas je že od daleč pozdravljaj in kaj hitro smo bili tudi mi že v njegovi družbi ter uživali v razgledih na vrhove Polhograjskega hribovja.

Na poti nazaj smo se sprehodili še skozi vas Katarina nad Medvodami (leta 1955 so krajevno ime zaradi "novih časov" preimenovali v Topol pri Medvodah), nato pa kar mimo Jeterbenka nazaj do vasi Žlebe.

POZNOJESENSKA PRIPOVED S KRAŠKEGA ROBA - SKUPNI IZLET PD ONGER TRZIN IN DPM TRZIN

Nataša Pavšek

Zadnjo oktobrsko soboto, tik pred "krompirjevimi" počitnicami, smo končno dočakali tradicionalni skupni izlet Planinskega društva Onger Trzin in Društva prijateljev mladine Trzin, ki ga je vodil vodnik Miha Pavšek. Izlet, ki vedno privabi številne Trzince, ki si radi vzamejo čas zase, za svojo družino, prijatelje in znance in se podajo na prijetno popotovanje in kramljanje. Tokrat nas je zaradi snežnih razmer na Pohorju iz prvotne smeri proti severovzhodu Slovenije odpihnilo proti jugozahodu. Pohorska jezera bodo tako morala počakati na naslednjo odpravo, mi pa smo jo mahnilo na Primorsko v boj s poznojesenskimi sončnimi žarki in – brez tega tam doli skoraj ne gre – burjo.

Jutro, ki v Trzinu še ni obetalo, je napolnil živžav še krmežljavih mladičev, no, tudi nekaterim staršem se je poznalo, da je bilo še prezigodaj za jutranjo kavico. Meglice in zaspančke pa je kmalu za Postojnskimi vrati (če ne veste, takoj za viaduktom Ravbarkomanda) odgnala nebesna vedrina, zvedrili pa so se še zadnji čemerni obrazi jutranjih zaspancev. Pa saj bi bilo škoda zamuditi sosedovo pripoved, smeh z zadnjih sedežev ali pa Mihovo razlago, s katero nas je že na avtobusu uvedel v skrivnosti izleta.

Strumnih nog daleč peš naokrog

Ko smo našemu šoferju v Hrastovljah pomahali v slovo, smo že slutili, da bo to dan, ki ga zlepa ne bomo pozabili. Še zdaleč pa nismo vedeli, da bo zvečer za nami več kot 13

kilometrov prehojene poti (da o višinski razliki skoraj 300 metrov niti ne govorimo), ki smo jo zmogli prav vsi – tudi najmlajši junak, ki ni upihnil niti še šeste svečke. Ja, vse to in še več zmorejo mladi Trzinci!

Pešpot nas je vodila od znamenite cerkvice v Hrastovljah skozi prelepo panoramo istrske "prerije" Kuka, kjer je še največje zaspance dokončno prebudila burja, mimo vasice Movraž, pa vse do veličastnih spodmolov v Mlinih, ki smo jih hrabro preplezali (no,

ne čisto zares, pa vendar smo se morali prebiti na sleme nad njimi tudi po klinih) in bili zato tudi nagrajeni s pozнопopoldanskim soncem, ki je ožarilo kraško pokrajino in nas navkljub utrujenosti poneslo mimo cerkvice sv. Kvirika do našega cilja v Sočergi. In ne boste verjeli, tista jutranja kava se nam je izmikala prav celo pot (še najbliže je dišala v Hrastovljah, pa nam je niso mogli postreči, saj je bila gostilna še zaprta), zato smo jo na koncu v Sočergi posrkali kar za predjed.

Pa kar lepo po vrsti: od spoznavanja zgodovine, geografije, stavbne dediščine, arheoloških najdišč pa vse do istrske kulinarike.

Cerkev svete Trojice v Hrastovljah

Na severozahodnem robu slovenske Istre pod Kraškim robom je tesno skupaj pred burjo strnjena mediteranska vasica Hrastovlje (z le 143 dušami), ki je mednarodno poznana po freskah v cerkvi svete Trojice, ograjeni s taborskim obzidjem. In kaj lahko

storimo boljšega, kot da se skrijemo v zavetje zgodovine in se v mislih sprehodimo po srednjeveških poslikavah, s katerimi je notranjost ene izmed najstarejših stavb v Istri v celoti poslikana. Najbolj nas je očaral Mrtvaški ples, pravzaprav sprevod

enajstih parov, ki jih sestavlja po en predstavnik človeštva (od otroka, berača, trgovca do kralja in papeža) in po en okostnjak – ta pooseblja smrt – vsi pa se pomikajo proti odprtemu grobu, pri čemer se skušajo okostnjaku odkupiti na različne načine v upanju na daljše življenje oziroma nesmrtnost. Motiv nas tako opozarja, da bomo vsi umrli, ne glede na starost in stan.

Rujeve poti okrog Movraške vale

Tako poduhovljeni smo si optali nahrbtnike in se povzpeli na eno najbolj razglednih pa tudi najbolj vetrovnih točk

na naši poti, kraški vrh Kuk nad vasico Movraž. Nič čudnega, da nas ni prevzel samo pogled, ki je segal vse tja do morja Adrijanskega in še čez Tržaški zaliv, izlakotnil nas je tudi boj z burjo, nekatere pasje gobčke celo tako, da so posegli po sendvičih iz tujih malh. Tako podkrepilni smo se spustili do Movraške vale, manjšega kraškega

polja, ki je dobilo ime po osrednji gručasti vasi Movraž. Toliko zanimivega je bilo na poti – mimogrede smo osmukali žajbelj, iskali ostanke školjk v peščenjaku, preštevali vrste dreves: črni gaber, hrast puhavec, pa mali jesen in seveda ruj. Žal se ta tu še ni odel v prave zlato rumeno rdeče barve, kot mu za ta letni čas pritiče (na srečo pa se je tako odel ob koncu poti). V Movražu, kjer je bilo nekoč veliko število gostiln zaradi pomembnosti poti, ki je vodila tu mimo iz Čičarije v Koper in Trst, pa smo tako vse od Hrastovelj še vedno zamenjali "kafe" (pa "magari" iz cikorije, kot ga je kuhala "rajnka ta stara"), saj "oštarije" nismo našli.

Ušesa Istre

Kraški rob (le redki poznajo ime Bržanija, ki izvira iz besede breg) pravimo pokrajini, kjer se kraška planota s strmim robom prevesi v flišno pokrajino Istre in tako predstavlja geološko, pokrajinsko in podnebno mejo. Ta okoli 20 kilometrov dolg in od 2,5 do 5 kilometrov širok skok med apnenčasto planoto in flišem (flišne kamnine so zmes več kamnin, zlasti pa laporja, apnenca in peščenjaka) se začinja že zahodno nad Trstom, južno od tod pa se začinja Istra. Mi smo se zapodili naravnost na njegov južni konec nad zaselkom Mlini ob slovensko-hrvaški meji in očarani obstali pod kamnitim naravnim mostom (nekateri so se nanj seveda tudi povzpeli) in mogočnimi previsnimi spodmoli (to so plitki jami podobne odprtine v navpični steni, ki jih je skozi tisočletja v mehkejši kamnini izdolbla voda), tukaj imenovanimi tudi ušesa Istre ali "istrijska uha". Tu gnezdiijo številne ogrožene ptice, poučili smo se, da v času gnezdenja dostop do sten ni dovoljen. To je bil gotovo eden od viškov izleta. Že tako zanimivo pot so naši mladi raziskovalci popestrili z iskanjem skritih geotočk s

pomočjo GPS naprave. No, premagati smo morali le še te tudi do 28 metrov visoke previsne pečine. Kako? No, za najmlajše ni bilo enostavno, vendar so se pogumno spopadli z jeklenico in kovinskimi stopami, po katerih smo se vzpenjali po kamenu do skalnega roba, razjednega s fantazijskimi oblikami. To so seveda neštete kraške škraplje, čez katere smo se morali prebiti. Še malo, še malo ... pa bo šlo le še navzdol do našega cilja. Želodci so že opozarjali, tudi noge so postajale mehkejše, glave prijetno utrujene ...

Sočerga nas pričaka z domačimi istrskimi fuži

Gostilna ob parkirišču, dolga pogrnjena miza, lačni pogledi. Pozno sonce, ki pošilja še zadnje tople pozdrave, Milan – gostilničar posebne vrste, ki nam končno skuha kavo. Zadiši po sveže pečenem domačem kruhu, ki se mu ne moremo upreti. Še malo oljčnega olja in soli in predjed je popolna. Rujno vince (refošk, itak ...), dvig kozarcev in že so na mizi fuži – značilne istrske testenine in golaž. Okusno, tudi za bolj izbirčne jedce. Kramljamo. Sonce izgublja svojo moč, zato tudi mi odnesemo pete – čas je že, da jih malo spočijemo.

Čas za vice in zaspane betice

Nazaj grede na avtobusu je podmladku ostalo še toliko energije, da so se neumorno vrstili za mikrofonom in "pokali" vice. A kaj ko je staršem burja že zdavnaj posrkala zadnje moči in jih zazibala v sen poznojesenske pripovedi, ki sem jo za vse, ki niste mogli z nami, in za zapečkarje doma zapisala Nataša Pavšek.

REGIJSKO TEKMOVANJE MLADINA IN GORE

Jaka Peternel

Regijsko tekmovanje Mladina in gore je potekalo v Cerkljah pri Krki. Tja smo se pripeljali kar s kombijem MK PZS, z njimi smo se domenili o delitvi stroškov in s tem privarčevali na stroških za prevoz.

Bose kože: Tim Krašovec, Jan Jovan, Taja Pezdir in Filip Pavšek z mentorjema Špelo Kralj in mano, smo pred tekmovanjem še ponavljali zadnje podrobnosti, oddali glas za naj-ime ekipe, ki je pripadlo ekipi G.U.M.A. iz Domžal, nato pa skupaj z ostalimi potihnili, ko se je iz zvočnikov v dvorani zaslišal Oj, Triglav moj dom, himna PZS.

Po himni, nagovoru ravnateljice in kulturnem programu so se otroci odpravili pisat teste, midva s Špelo pa sva se pridružila sestanku mentorjev. Tam so nam predstavili delovanje njihovega odseka, najbolj pomembna tematika pa je bila, kako v podeželskih krajih zadržati mlade v planinskih društvih, saj ti ponavadi odidejo na študij v velika mesta in se s tem distancirajo. Odgovora nismo našli, so jih pa naše ekipe.

Zaradi slabega vremena je odpadel potep po okolici, zato smo si v telovadnici ogledali film, medtem ko

smo čakali na rezultate. Naša ekipa je osvojila odlično peto mesto. OŠ Cerklje ob Krki in PD Brežice so nam pripravili lep planinski dopoldan, ki nam bo ostal v spominu.

IZLET V ŽUPANOVO JAMO

Polona Podbevšek

Na dan, ki bi ga lahko brez slabe vesti preležali na kavču, smo imeli v Mladinskem odseku na urniku izlet "drugo soboto v mesecu". Čeprav se nam ni izšlo, da bi se sprehodili po prvotno načrtovani poti od Grosuplja mimo Spodnje Slivnice, Županove jame in Ponove vasi nazaj do Grosuplja, vseeno nismo sedeli križem rok.

Tako smo se z avti zapeljali kar direktno do Županove (Taborske) jame. Tam nas je že čakal vodič Matic, ki nas je popeljal v podzemlje. Pot nas je vodila skozi sedem čudovitih dvoran, vsaka od njih je ob zanimivem vodenju razkrila kakšno od jamskih skrivnosti: kako sploh nastanejo jame, kako zrastejo kapniki, kdo je jamo odkril in kdo vse v njej živi (poleg palčkov seveda). Poleg tega smo lahko čisto od blizu videli tudi netopirje (male podkovnjake), kjer smo morali biti čisto tiho, da jih nismo prebudili iz njihovega zimskega spanja.

Po ogledu jame smo se podali še na krajši sprehod do Taborske cerkvice oz. cerkve sv. Nikolaja, ki je zelo zanimiva, saj je ograjena z obzidjem. Tam smo ob Janovi razlagi

predvsem starejši obnovili znanje o turških vpadih pa tudi o reformaciji na Slovenskem.

Čakal nas je le še sprehod skozi čudoviti jesenski gozd nazaj "na začetek".

ZBOR MLADINSKIH ODSEKOV NA IGU

Jaka Peternel

Tudi letos je na Igu potekal Zbor mladinskih odsekov, ki je bil letos še posebej zanimiv, saj smo volili predsednika Mladinske komisije PZS. Za mesto predsednika

sta se potegovala dva kandidata, Barbara Bajcer (PD Velenje) in Izidor Furjan (PD Ptuj).

Pred začetkom Zbora je Borut Cink (Mladinski svet Slovenije) povabil mlade iz mladinskih odsekov naj se pridružijo bazenu trenerjev, nekakšni krovni organizaciji, ki povezuje skavte, tabornike in ostale, ki delajo z mladimi in se spopadajo z zelo podobnimi problemi.

Nato se je začel uradni del Zbora. Na začetku so potekala poročila posameznih odborov. Povedanega ni bilo nič pretresljivega, akcije delujejo. Zmotilo me je le, da je na podelitev priznanj za mladinske voditelje (MV) prišlo malo novopečenih voditeljev. Mogoče bi jih Zbor MO v kakšni planinski koči po celodnevni turi bolj pritegnil?

Po razglasitvi MV-jev, smo volili predsednika in izvolili Barbaro Bajcer. V svojem govoru je povedala, da se bo zavzemala za to, da se planinstvo približa mladim. Sama je že dalj časa sodelovala v dejavnostih MK-ja in MO-ja, poleg tega pa jo delo z mladimi veseli.

Po izglasovanju so padle še besede, čestitke in hrana. Bog požegnaj!

ORIENTACIJSKA TEKMA V ŠKOCJANU

Jaka Peternel

Špela Kralj se je dogovorila s PD Zagorje in tako smo se najstarejši planinci Plankton: Polona, Staša in jaz; srednji planinci Bose kože: Tim, Jan in Filip in najmlajši planinci Obriti orli: Jaka, Nejc, Brin, Maksi in Tim "priklopili" avtobusu, ki je čez pol Slovenije pripeljal na Dolenjsko v Škocjan 50 nadobudnih planincev. Stacionirani smo bili v gasilskem domu, tam se je tudi pisalo teste in ob koncu orientacije dobilo hotdog; pohvale PD Krki Novo mesto.

Ne veste, kako sem bil vesel tistega hotdoga. Vesel sem bil tudi, ko sem izvedel, da je naše srednje planince prehitela le ena ekipa, "zloglasna" G.U.M.A. iz Domžal, naši konkurenti na vseh planinskih področjih. Najmlajša ekipa je bila prvič na orientaciji in se je odrezala temu primerno, pa vseeno so nabrali prve izkušnje iz preganjanja po

"šumah", kot temu pravi naša zvesta članica Špela. Poleg tega smo v starejši ekipi razvili novo metodo za prečkanje reke. Naši ekipi se je pridružila Tina Arh, ki je dala več dobrih idej na poti. Tako smo se odločili realizirati njene tarzanske sanje in smo s pomočjo leske prečkali potok. Ideja je, da si izbereš dovolj debelo lesko, splezaš čim višje

po njej dokler se ne začne nagibati in te ne odloži na drugi strani reke. Žal sem izbral pretanko. Tako smo iz Škocjana v Trzin poleg dobre volje prinesli še dva čevlja studenčnice.

LOV NA DOBREGA MOŽA

Staša Matjaž

Sedaj že tradicionalno drugo soboto v mesecu so se mladi planinci odpravili na planinski izlet. Tokrat so se prelevili v majhne jelenčke in se v spremstvu jelenčka Rudolfa sprehodili po Kamniški Bistrici, kjer so iskali dedka Mraza. Ta jim je skupaj z babico Zimo po poti nastavil prav zanimiva sporočila in presenečenja, od piškotov pa do toplega čaja, in jim tako obarval zimsko potepanje.

Med potjo so se mali jelenčki naučili tudi, kaj je to možic in balvan ter si ogledali nekaj najlepših primerkov v Kamniški Bistrici, kot sta Lepi kamen in Žagana peč. O slednjem so spoznali tudi zanimivo zgodbico:

»Tega je že vrsto let nazaj, ko v Kamniško Bistrico, še ni stopila človeška noga. Takrat tu ni bilo hiš, ni bilo cest, še planinskih poti ni bilo. Takrat so tu živeli palčki. Bili so pridni možiclji: veseli, delovni in tudi malo nagajivi.

Nekoč pa je eden izmed njih tolkel po velikanskem kamnu. Si je menda hotel iz njega napraviti hišo. Odkruši se košček kamna in palčka zaslepi močna svetloba. Bilo je zlato.

Novica se je hitro razvedela vse naokoli. Prišli so vsi palčki iz Kamniške Bistrice, pa tudi celo iz Robanovega kota in Logarske doline. Ogledovali in občudovali so svetlikajoči se balvan. A ker palčki nikoli ne počivajo, so hitro poprijeli za velikansko žago in pričeli svetleči kamen žagati na pol.

Žagali so in žagali, ter se med tem neprestano menjavali. Vsakič, ko sta se dva palčka utrudila, sta se našla že nova dva, ki sta poprijela za žago. In prav kmalu se jim je odkrušil velik kos zlatega kamenja. Takrat pa se je vse spremenilo.

Vsi so želeli imeti to zlato. Prerekali so se, grebli in enkrat celo stepli. Nato pa je mimo kamna zanesla pot tudi dedka Mraza, ki je palčkom razložil, da je njihovo prijateljstvo vredno več kot vsi zlati kamni na svetu. In res, ko so palčki ugotovili svojo zmoto, so odkrušeno zlato podarili dedku Mrazu, da bo zanj lahko kupil darila za vse otroke sveta. In bilo ga je toliko, da mu ga menda še vse do danes ni zmanjkalo.

Palčki pa so Kamniško Bistrico zapustili. Nekateri so odpotovali po svetu, spet drugi so ostali z dedkom Mrazom in mu še danes pomagajo z zavijanjem daril. Ogromna skala, pa je prežagana ostala v Kamniški Bistrici in dobila ime Žagana peč. Dež pa je že zdavnaj zakril njen lesket, da se ne bi še mimoidoči planinci kdaj tako skregali, kot so se palčki.«

PA PONOVI MO ...

Aha, a smo že tukaj? Tako hitro? Bereš ali samo slikice gledaš? No, tu lahko to vsekakor preveriš (Če si upaš?) in rešiš spodnjo osmerosmerko. Besede dobiš tako, da najprej dopolniš stavke. Kar ne bi smelo biti težko, saj se vsi odgovori skrivajo v ravnokar prebranih člankih. Na koncu ti ostane še nekaj črk, ki ti prebrane od zgoraj navzdol dajo rešitev.

M	U	J	E	K	P	C	B
A	L	O	C	S	R	O	K
L	A	V	I	N	S	K	I
I	A	R	N	E	N	S	N
N	I	P	E	G	Ž	E	P
E	G	M	S	L	I	L	A
N	U	C	E	P	E	Č	K
G	I	D	J	A	K	O	B

1. Pri nas so le kože _____.
2. _____ so gostile 4. tekmo Zahodne lige.
3. Brez _____ se še čevlji ne obuje.
4. Zasute pod plazom lahko zavoha izurjen _____ pes.
5. Nore krave so na Planinskem orientacijskem tekmovanju na Pokojišču zasedle _____ mesto.
6. Mladi planinci so na poti na Lubnik zobali jagode in _____.
7. Na Lošinj so se peljali preko otoka _____.
8. Cilj druge sobote v oktobru je bil Sv. _____.
9. Zimovanju je botroval _____, izletu na Pohorje pa _____.
10. Bose kože so na tekmovanju MiG oddale glas za "naj ime" ekipi _____.
11. V Županovi jami smo si ogledali, kako zraste _____, kdo je jamo odkril in kdo vse živi v njej.
12. Zbor mladinskih odsekov že tradicionalno poteka na _____.
13. Za prečkanje potoka je Jaka izbral _____.
14. Balvane je po Kamniški Bistrici valil Ukletnik, za Žagano _____ pa so krivi palčki.
15. Domačini imenujejo Bovec kar _____.

TABORNO

ČASOPIS

DOVJE

2014

28. MLADINSKI PLANINSKI TABOR

MLADINSKEGA ODSEKA PD ONGER TRZIN

NAŠ ŠOTOR JE NAJBOLJŠI!

Asja, Daša in Jakob Mogu

Na tabor v Dovje smo prišli,
taborili bomo devet dni.
V šotoru Gorske planike bomo spali,
družabne igre se igrali.
Naš šotor res je super,
je velik, prostoren, urejen,
v tla je dobro pritrjen.
Naš šotor je najboljši!
Naš šotor je kul!

MOJ ŠOTOR

Jakob Mogu

Moj šotor je moder.
Moj šotor je razmetan.

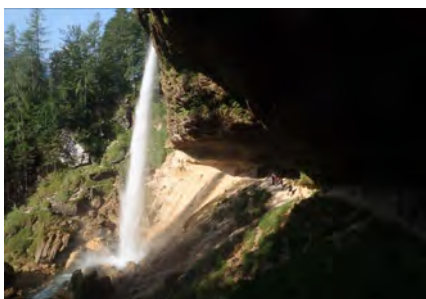

SLAP PERIČNIK

Tija Cerar Šimenc

Ko smo prišli na izhodišče, smo vsi gledali slap Peričnik. Počakali smo, da je Polona šla še po eno skupino. Ko so prišli, smo odšli. Hodili smo pod slapom in ko smo prišli ven, smo bili vsi stuširani. Potem smo prišli do klopce, kjer smo imeli počitek. Šli smo naprej, hodili smo do Aljaževega doma. Prispeli smo pa smo šli še malo naprej do vponke. Tam smo se vsi gugali. Pojedli smo malico. Slikali smo se skupaj, odšli dol in prispeli do tabora.

DOLGA TURA NA KEPO

Tomaž Kelnerič

Do vrha smo hodili pet ur. Pavze smo imeli na eno uro in pol. Na vrhu smo jedli tuno, sirni namaz in kruh. Spuščali smo se tri ure v dolino Belco. Potem smo se spuščali še pol ure do reke, kjer smo namakali noge. Potem so po nas prišli vodniki z avti. Peljali smo se še petnajst minut do tabora.

PLEZANJE

Matic Kocjančič

Plezanje mi je bilo najbolj všeč. Prišel sem do konca obeh sten. Plezal sem samo eno uro. Rabili smo čelado.

HOJA PO NAJLONSKEM TRAKU (slackline)

Maksi Pavšek

V ponedeljek smo imeli več dejavnosti. Ena izmed teh je bila hoja po slackline-u. Cilj je bil, da si moral po slackline-u priti do konca in nazaj. Če si prišel, si dobil za nagrado šest bombonov. V naši skupini smo se kar nekaj časa ukvarjali z nagrado. Prvo je uspelo Brinu, ki je v počasni hoji prehodil slackline naprej in nazaj. Nato je pa uspelo še Tomažu in meni v hitri hoji. Vsi trije smo dobili nagrado in jo dobro uporabili. Dan je bil zelo fin in zabaven. Upam, da bomo imeli še kdaj tak dan.

PLETENJE ZAPESTNIC

Jaka Kocjančič

Pletenje mi je bilo všeč, ker je bilo enostavno in ker sem spletel veliko zapestnic.

NAJLEPŠA NOGA

Tim Krašovec

Najlepša noga je tekmovanje v najlepši nogi. Vsak tekmovalec si lahko porišo, popišo, itd. nogo. Tekmovali smo: Kajetan, Sebastijan, Filip, Karla, Tia, Pika in jaz. V tekmovanju so bile tri točke, to so: 1. Naj tekmovalec pokaže nogo; 2. Naj tekmovalec zapeše; 3. Naj tekmovalec pove nekaj o svoji nogi. Zmagal je tisti, ki je dobil najglasnejši aplavz. Zmagal je Kajetan. Jaz sem si s Karlo delil 2. mesto.

ORIENTACIJA JE ZAKON!

Neja Janežič

Odšli smo na orientacijo. Iskali smo točke in se zabavali. S seboj smo imeli zemljevid in kompas. Naša skupina se je imenovala Naši. Naši smo uporabljali zemljevid, saj smo med potjo na kompas kar pozabili. Točke so bile kar dobro postavljene, kot da bi imeli manjšo turo. Naša skupina je na startu začela druga. Prehiteli smo prvo skupino, a zaradi nepremagljive tretje skupine končali na drugem mestu. Tisti dan smo bili vsi utrujeni in zvečer hitro zaspali.

OGLED SLOVENSKEGA PLANINSKEGA MUZEJA

Katarina Kern

Ogledali smo si kratek filmček o gorah. Nato smo si ogledali veliko zanimivih reči, ki so jih uporabljali hribovci. Nadela sem slušalke in poslušala gorske pesmi. Bile so mi zelo všeč. Šla sem v sobico, zaprla vrata in poslušala grmenje. Bilo je res carsko. Nato sem rešila vse naloge in dobila razglednico.

PANTOMIMA

Jakob Tomc

MARTULJŠKI SLAPOVI

Daša Mogu

V sredo zjutraj smo se vsi, veliki in manjši, odpravili v Gozd Martuljek. Naš vodnik Sandi si je izbral cilj – Zgornji Martuljški slap. Videli smo torej dva slapova in izvir vode. Pomalicali smo malce pred drugim slapom. Slapova, ki smo ju videli, sta bila mogočna in čudovita. Nazaj grede smo se ustavili na planini, kjer smo imeli daljšo pavzo. Prinesli so nam tudi pecivo z borovnicami. Nekateri so šli celo na kislo mleko. Tik pred ciljem nas je ujel dež, vendar kljub temu je bil izlet super!

LOVILCI SANJ

Karla Kociolek

V sredo popoldne smo šli z Urošem v gozd. Tam smo nabrali storže, rožice, mah in take stvari. Potem smo poiskali palice za rob. Usedli smo se na rob ceste in začeli vezati vrvico okoli palic. Nato smo jih okrasili z rožicami, storži in mahom. Na koncu so vsi lovilci sanj lepo izgledali.

KRTI (KVIZ)

Jan Jovan

Na taboru smo imeli kviz Krti (Kviz Rad Te Imam). Razdelili smo se po skupinah. Odgovarjali smo na liste in imeli nekaj praktičnih nalog. Zmagali smo mi: rdeči in rumeni. Bilo je zelo kul.

PLANINA ROŽCA IN DOVŠKA BABA

Asja Mogu

V četrtek smo se zbudili ob 5.00 zjutraj, pojedli smo zajtrk in se odpravili na Dovško Babo. Hodili smo večinoma v klanec navzgor. Po kravjem pašniku smo prišli do kočice na planini Rožca. Tam smo pojedli malico, nato pa pot nadaljevali na Dovško Babo. Na Babo smo hodili približno štiri ure. Dol smo pa hodili približno dve uri in pol. Na planini Rožca smo dali žige v planinske knjižice, v taboru pa izlet še analizirali. Ta pohod mi je bil res super.

Nina Krajc

VRTAŠKO SLEME

Filip Pavšek

Nekaj časa smo hodili, dobil sem nekaj žuljev in bilo je fajn. Videli smo še slapove.

VEČERJA OB OGNJU

Tim Jovan

Nekateri večeri so bili zelo dobri. Na tem večeru smo pekli hrenovke in kruh. Vsak je dobil dve polovički hrenovke. Na koncu smo vrgli v žerjavico še krompir. Vse je bilo zelo okusno.

TRIGLAVSKA PRAVLJICA

Brin Tomc

V petek dopoldne smo se odpravili na lov za skritim zakladom. Letos so skupine izžrebali vodje skupin (Taja, Filip, Jan, Tim in Sebastijan). Na poti je bilo šest "ovir". Pri vsaki si dobil črko in na koncu si moral imeti sestavljeno besedo. Prva je bila sfinga, ki je postavljala vprašanja, drugi Jakob Aljaž, ki je hotel slišati pesem Oj, Triglav moj dom. Naslednja sta bila zmaj in princesa, ki sta spraševala po razlogu za zobobol. Pri četrti si moral izpultiti zob, pri peti razpihati oblake Triglavu. Na zadnji postaji smo morali z zavezanimi očmi hoditi ob vrvi. Zmagala je prva skupina, v kateri sem bil jaz in bilo je hudo.

TRIGLAVSKE IGRE

Nejc Gerkšič

V petek smo imeli Triglavске igre. Razdelili smo se v pet skupin. Imeli smo veliko športnih disciplin. Prva igra se je imenovala gosenica. Skupina se je postavila v kolono ter dala noge narazen. Zadnji v koloni se je plazil po vseh štirih pod nogami sotekmovalcev. Tista skupina, ki se je prva priplazila do črte, je zmagala. Bilo je še veliko podobnih nalog kot je ta. Veliko je bilo tako prakse kot teorije. Ena je bila takšna, da si moral palico dati v smer Špika. Najboljša mi je bila met jajca. Bilo je zelo kul.

TRIGLAVSKE IGRE

Kajetan Kelnerič

Triglavске igre so mi bile dobre. Z ukrivljeno palico smo imeli srečo.

FILMSKI VEČER

Sebastijan Kelnerič

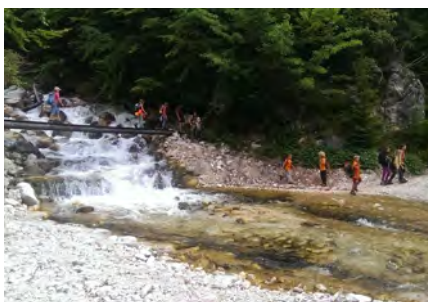
V petek, 25. 7., je bil Filmski večer. Tekmovali smo, kdo naredi boljši film. Najboljši film je bil Funny Harry Potter. V njem so nastopali Filip Pavšek – Mrlakenstein, Sebastijan Kelnerič – Harry Potter, Jaka Kocjančič – Hagrid, Jakob Tomc, Tim Krašovec – Strazovin in Jan Jovan – Krasotiljo. Druge skupine so bile Sreča na vrvcu, Pink Panther in še druge.

VRTAŠKA PLANINA

Pika Pezdir

Vstali smo ob 7.00 uri. Vse skupaj smo hodili štiri ure, dve gor in dve dol. Pot je bila prepadna. Ko smo prišli gor, je bilo zelo megleno. Za malico smo imeli tuno, sir in pašteto. Za nazaj je začelo deževati. Bilo je zelo spolzko. Tiji je spodrsnilo in je padla na rit. Njena rit je bila blatna. Po tisti poti, kjer smo šli gor, mislim, da ni deževalo. Ker za nazaj smo šli po drugi poti. Ko smo prišli do asfaltirane ceste, smo šli do muzeja. Čakali smo tam zato, da je Sandi peljal Stašo po avto, da so nas peljali v tabor. Medtem pa smo se mi sladkali s piškoti.

MACESNOVEC

Taja Pezdir

V soboto smo se odpravili na našo zadnjo turo – Macesnovec. Kot za vse ture smo tudi tokrat vstali ob petih. Ko smo utrujeni prišli v glavni šotor, smo imeli zajtrk. Nato smo se z avti odpeljali v Kot, kjer smo začeli turo. Do vrha smo imeli tri ure. S seboj nismo imeli veliko vode, saj smo se ustavili ob izviru, kjer smo napolnili plastenke. Ob izviru smo si tudi nadeli čelade, saj smo pot nadaljevali pod visoko steno. Petnajst minut pred vrhom nas je zalil dež. Nahrbtnike smo dali na kup in se odpravili na vrh. Morali

smo paziti na spolzke skale. Malicali smo pod steno, kjer nas je znova zalilo. K avtom smo prišli čisto premočeni in ko smo se pripeljali v tabor, nas je pred glavnim šotorom čakala ogromna luža. Izlet je bil kratek in prijeten, čeprav me je zelo motil dež.

PA JA NI ŽE VSEGA KONEC?

Seveda ne ☺.

Prav vsak teden se nam lahko pridružite na **planinskem krožku**.

Ta je namenjen vsem otrokom, ki imajo radi naravo ter jih hoja veseli tudi, kadar se svet postavi nekoliko bolj navkreber. Na planinskem krožku spoznavamo gorske rastline in živali, učimo se o vremenu, primerni planinski opremi ter orientaciji v naravi. Seveda pa si vzamemo čas tudi za ustvarjalne delavnice in igre, saj je tudi družabnost pomemben del planinstva.

Osnovnošolci se srečujejo v treh planinskih skupinah:

Planinska skupina Komarčki (1.–4. razred):

- kontaktna oseba: Sara Krašovec, 041 207 608, sari.krasovec@siol.net

Planinska skupina Obriti orli (5.–7. razred):

- kontaktna oseba: Jaka Peternel, 031 585 074, jaka.peternel@hotmail.com

Planinska skupina Bose kože (8.–9. razred):

- kontaktna oseba: Špela Kralj, 041 751 181, spela.kralj2@gmail.com

Prav tako se **vsako drugo soboto v mesecu** skupaj odpravimo tudi na **planinski izlet**, kjer v praksi preizkusimo, kar se naučimo na planinskem krožku, poleg tega pa spoznavamo našo bližnjo in daljno okolico. Pridno pa se udeležujemo tudi **planinskih orientacijskih tekmovanj**, kjer se moramo v naravi sami znajti samo s pomočjo zemljevida.

Vse to je seveda odlična predpriprava za naša večdnevna druženja. Pozimi se odpravimo na **zimovanje**, julija pa se bomo odpravili še na **mladinski planinski tabor v Kamniški Bistrici**.

Poleg tega se nam lahko pridružite tudi na **športno-plezalnem krožku**:

- kontaktna oseba: Emil Pevec, 031 570 533, emil.pevec@gmail.com

Nekoliko starejši mladi planinci, torej dijaki in študenti, pa se v okviru **planinske skupine Plankton** srečujejo vsak drugi četrtek v mesecu v hišici našega društva. Za več informacij kontaktirajte Stašo Matjaž (051 241 606, stasa.matjaz@gmail.com).

Pri tem se zahvaljujemo PD Onger Trzin za podporo.

